

7

א וַיִּסְפוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה וַיִּתְּנֵם יְהוָה בְּיַד פְּלִשְׁתִּים אַרְבָּעִים שָׁנָה:

ב וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצְרָעָה מִמְּשַׁפַּחַת הַדְּנִי וּשְׁמוֹ מְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עֲקָרָה וְלֹא יָלְדָה: וַיִּרְא מְלֶאכֶךְ יְהוָה אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הֲנֵה נָא אֶת־עֲקָרָה וְלֹא יָלְדָתְךָ וְהָרִית וְיִלְדָתְךָ בֵּן: וַעֲתָה הִשְׁמְרִי נָא וְאִל־תִּשְׁתִּי בֵּן וְשִׁכְרָר וְאִל־תֵּאכְלִי כָל־טֵמְאָה: כִּי הִנֵּךְ הָרָה וְיִלְדָתְךָ בֵּן וּמוֹרָה לֹא־יֵעָלֶה עֲלֶיךָ וְרֵאשׁוֹ כִּי־נִזְרָה אֲלֵהֶם יְהוָה הַנֶּעֱרַר מִן־הַבְּטָן וְהוּא יִחַל לְהוֹשִׁיעַ אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים:

וַתֵּלֶד הָאִשָּׁה בֵּן וַתִּקְרָא

ח אֶת־שְׁמוֹ שְׁמִשׁוֹן וַיִּגְדַּל הַנְּעָר וַיִּבְרַכְהוּ יְהוָה: וַתְּחַל רִחוּחַ יְהוָה לַפְּעָמֹ בְּמַחֲנֵה־הָרָן בֵּין צְרָעָה וּבֵין אֲשֵׁתָאֵל:

ד א ב וַיִּרְד שְׁמִשׁוֹן תַּמְנָתָה וַיִּרְא אִשָּׁה בְּתַמְנָתָה מִבְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים: וַיַּעַל וַיִּגְדַּל לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ וַיֹּאמֶר אִשָּׁה רְאִיתִי בְּתַמְנָתָה מִבְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים וַעֲתָה קָחוּ־אוֹתָהּ לִי לְאִשָּׁה: וַיֹּאמֶר לוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ הֲאִין בְּבָנוֹת אֲחֵיהָ וּבְכָל־עַמֵּי אִשָּׁה כִּי־אֲתָהּ הוֹלֵךְ לְקַחַת אִשָּׁה מִפְּלִשְׁתִּים הַעֲרָלִים וַיֹּאמֶר שְׁמִשׁוֹן אֶל־אָבִיו אוֹתָהּ קַח־לִי כִּי־הִיא יִשְׂרָאֵל בְּעֵינַי: וְאָבִיו וְאִמּוֹ לֹא יָדְעוּ כִּי מִיְהוָה הִיא כִּי־תֵאָנֶה הוּא־מִבְּקֶשׁ מִפְּלִשְׁתִּים וּבִעֲתָה הִיא פְּלִשְׁתִּים מְשֻׁלִּים בְּיִשְׂרָאֵל:

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם א ב ו אִישׁ אֲוִי־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְגֹדֵר גֹּדֵר נִזְרָה לְהוֹרִי לַיהוָה: מִיֵּן וְשִׁכְרָר וְעֲנָבִים לַחִים וּבָשִׂים לֹא יֵאכַל: כָּל יָמֵי נְזוּרוֹ מִכָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגֶּפֶן הַזֵּינַן מִחֲרָצִים וְעֵדֶיג לֹא יֵאכַל: כָּל־יָמֵי גֹדֵר נְזוּרוֹ תַעֲרַר לֹא־יַעֲבֹר עֲלֶיךָ וְרֵאשׁוֹ עַד־מְלֵאת הַיָּמִם אֲשֶׁר־יִזְרִי לַיהוָה קֹדֶשׁ יִהְיֶה גֹדֵל פְּרַע שְׁעָר רֵאשׁוֹ: כָּל־יָמֵי הַזֵּינַן לַיהוָה עַל־גִּפְשׁ מֵת לֹא יָבֹא: לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לְאָחָיו וּלְאִחָתּוֹ לֹא־יִטְמָא לָהֶם בְּמֵתָם כִּי גֹדֵר אֱלֹהִיו עַל־רֵאשׁוֹ: כָּל יָמֵי נְזוּרוֹ קֹדֶשׁ הוּא לַיהוָה: וְכִי־יָמוּת מֵת עָלָיו בַּפֶּתַע ח פְּתָאֵם וְטֵמָא רֵאשׁ נְזוּרוֹ וְגִלְחַת רֵאשׁוֹ בְּיוֹם טְהֻרָתוֹ בְּיוֹם הַשְּׂבִיעִי וְגִלְחָנוֹ: וּבְיוֹם הַשְּׂמִינִי יָבֹא שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנַי בְּנֵי יוֹנָה אֶל־הַכֹּהֵן וְאֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחֻטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֹּר יֵא עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַגִּפְשׁ וְקִדַּשׁ אֶת־רֵאשׁוֹ בְּיוֹם הַהוּא:

כִּי אֵשׁ עַל

2

ו (ב) כי יפלא, יפריש⁸⁸. למה⁸⁹ נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, שהוא מביא לידי ניאוף. נדר נזיר, אין⁹⁰ נזירה בכל מקום אלא פרישה, אף כאן שפרש מן היין. להזיר לה, להבדיל עצמו מן היין לשם שמים⁹¹.

כִּי אֵשׁ עַל

3

זאת תורת הנזיר אשר ידר קרבנו ליהוה על־נזרו מלבד אשר־תשיג ידו כפי נדרו אשר ידר כן יעשה על תורת נזרו:

כג וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֶהֱרֹן וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה כד תִּבְרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם: בְּבִרְכָה יְהוָה כו וְיִשְׁמְרֶךָ: יֵאֵר יְהוָה וּפָנָיו אֲלֵיהֶם וַיִּחַנֶּה: יִשָּׂא כז וְיִהְיֶה וּפָנָיו אֲלֵיהֶם וַיִּשֶׂם לָהֶם שְׁלוֹם: וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמֵי עַל־ז א בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנִי אֲבָרְכֶם: וַיְהִי בְּיוֹם כְּלוּת מֹשֶׁה לְהַקִּים אֶת־הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וַיִּקְדַּשׁ אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ ב וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וַיִּמְשַׁח וַיִּקְדַּשׁ אֹתָם: וַיִּקְרִיבוּ נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל רֵאשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם נְשִׂאֵי הַמִּטֹּת הֵם הַעֲמֻדִים עַל־הַפְּקָדִים: וַיָּבִיאוּ ז אֶת־קֶרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה שְׁשֵׁי־עֶגְלֹת צֶבַע וּשְׁנַי עֶשְׂרֵת בָּקָר עֶגְלֹה עַל־שְׁנֵי הַנְּשָׂאִים וְשׁוֹר לְאֶחָד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן:

כִּי אֵשׁ עַל

4

ח (ב) (ובהעלתך, למה? נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עמהם כחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה: חייך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות).

כִּי אֵשׁ עַל

5

ו (יד) וטעם החטאת שיקריב הנזיר ביום מלאת ימי נזרו לא נתפרש⁶⁴, ועל דרך הפשט כי האיש הזה זוטא נפשו במלאת הנזירות, כי הוא עתה נזיר בקדושתו ועבודת ה', וראוי היה לו שיזיר לעולם ויעמוד כל ימיו נזיר וקדוש לאלהיו, כענין שאמר ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריהם לנזירים (עמוס ב יא), הושה אותו הכתוב לנביא, וכדכתיב כל ימי נזרו קדוש הוא לה' (לעיל פסוק ח), והנה הוא צריך כפרה בשוכו להטמא בתאוות העולם⁶⁵.

6

64 כי לא מצינו בכל התורה כולה קרבן כי אם על עון שקדם לשעבר, חזקה לעשות המצוה והיה כל ימי נזירותו קדוש ופרוש מתאוות העולם, ועתה ביום מלאת ימי נזרו תחייבנו תורה להביא קרבן, הנה זה ענין נפלא ומחודש, (בתיי).
65 ועיין ברכינו בחיי שמעיר על דברי הרמב"ן: ועם כל הטעם הזה לא יצא קרבנו של נזיר מן החדוש, כי היכן מצינו קרבן על העתיד, כי החדוש איננו מתבאר כי אם

עַל כִּי אֵשׁ עַל

8

יניבואו ער כרמי תמנתה: א"ר שמואל בר רב יוחנן מלמד שהיו אביו ואמו מראים לו כרמי תמנתה ורועים כלאים ואומרים לו בני כשם שכרמיהם ורועות כלאים כך בנותיהם ורועות כלאים. ואביו ואמו לא ידעו כי מה' הוא

9

ה וַיִּרְד שְׁמִשׁוֹן וְאָבִיו וְאִמּוֹ תַמְנָתָה וַיִּבְאוּ עַד־כְּרָמֵי תַמְנָתָה וְהֵנַּה כְּפִיר ו אֲרִיּוֹת שֹׁאֵג לְקִרְיָתוֹ: וַתְּצַלַח עָלָיו רוּחַ יְהוָה וַיִּשְׁפְּעוּהוּ כַּשֶּׁסַּע הַגְּדִי ז וּמְאֹמָה אִין בְּיָדוֹ וְלֹא הִגִּיד לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ אֶת־אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיִּרְד וַיִּדְבֹר ח לְאִשָּׁה וַתִּישֶׁר בְּעֵינֵי שְׁמִשׁוֹן: וַיִּשָּׁב מִמֵּימִים לְקַחְתָּהּ וַיִּסַּר לְרֵאוֹת אֶת מִפְּלַת הָאֲרִיָּה וְהִנֵּה עֲדַת דְּבוּרִים בְּגִיטֵי הָאֲרִיָּה וּדְבָשׁ: וַיִּרְדּוּהוּ אֶל־ט כְּפָיו וַיִּלְךְ הַלּוֹךְ וְאָכַל וַיִּלְךְ אֶל־אָבִיו וְאֶל־אִמּוֹ וַיִּתֵּן לָהֶם וַיֵּאכְלוּ וְלֹא־הִגִּיד לָהֶם כִּי מִגִּיטֵי הָאֲרִיָּה רָדָה הַדְּבָשׁ: וַיִּרְד אָבִיו אֶל־י אֵשׁ וַיַּעַשׂ שֵׁם שְׁמִשׁוֹן מִשְׁתָּה כִּי כֵן יַעֲשׂוּ הַבַּחֲוִרִים: וַיְהִי כְּרֹאוֹתָם יב אוֹתוֹ וַיִּקְחוּ שְׁלֹשִׁים מְרַעִים וַיְהִיו אִתּוֹ: וַיֹּאמֶר לָהֶם שְׁמִשׁוֹן אֶחָד־הֵן יג נָא לָכֶם חִידָה אִם־יִהְיֶה תִּגְדֹּד אוֹתָהּ לִי שְׁבַע־יָמִי הַמִּטָּה וּמִצְאֹתָם יד וְנִתְּתִי לָכֶם שְׁלֹשִׁים סְדִינִים וּשְׁלֹשִׁים חֲלִפּוֹת בְּגָדִים: וְאִם־לֹא תוּכְלוּ הֵן ז אֶת־הַחִידָה לִי וְנִתְּתֶם אֹתָם לִי שְׁלֹשִׁים סְדִינִים וּשְׁלֹשִׁים חֲלִיפּוֹת בְּגָדִים וַיֹּאמְרוּ לוֹ חִידָה חִידָתְךָ וְנִשְׁמַעְנָה: וַיֹּאמֶר לָהֶם מֵהָאֵכָל יֵצֵא מֵאֵכָל יז וּמִצֵּוָּ יֵצֵא מִתּוֹק וְלֹא יִכְלוּ לְהַגִּיד חִידָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים: וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֲנִשֵׁי הָעִיר בְּיוֹם הַשְּׂבִיעִי בְּטָרִם יָבֹא הַחֲרֹסָה מִה־מִּתּוֹק יח מִדְּבַשׁ וּמֵה עֹ מֵאֲרֵי וַיֹּאמֶר לָהֶם לֹלֵא חֲרָשְׁתֶּם בְּעִגְלָתִי לֹא מִצְאֹתָם יח חִידָתִי: וַתְּצַלַח עָלָיו רוּחַ יְהוָה וַיִּרְד וַיִּשְׁפְּעוּהוּ וַיִּתֵּן מֵהֶם שְׁלֹשִׁים אִישׁ יט וַיִּקַּח אֶת־חֲלִיצוֹתָם וַיִּתֵּן חֲלִיפּוֹת לְמַגִּידֵי חִידָה וַיַּחַר אִפּוֹ וַיַּעַל יבֵּית אָבִיהָ:

עַל כִּי אֵשׁ עַל

10

וְהָיָה אִשְׁתְּ שִׁמְשׁוֹן לְמַרְעוּהוּ אֲשֶׁר רָעָה לוֹ: וְהָיָה מִיָּמַיִם בְּיָמַי קָצִיר...
חֲטִיִּים וַיִּפְקֵד שִׁמְשׁוֹן אֶת־אִשְׁתּוֹ בְּגִדֵי עֹזִים וַיֹּאמֶר אֲבִיהָ אֲלֵי־אִשְׁתִּי
ב הַחֲדָרָה וְלֹא־נָתַנּוּ אֲבִיהָ לְבֹאֵ: וַיֹּאמֶר אֲבִיהָ אֲמַרְתְּ לִי כִּי־שָׂנֵא
שְׂנֵאתָהּ וְאֵתְנָנָה לְמַרְעֵךָ הֲלֹא אַחֲתָהּ הִקְטַנְתָּה טוֹבָה מִמֶּנָּה תְּהִי־נָא
ג לְךָ תַּחֲתֶיהָ: וַיֹּאמֶר לָהֶם שִׁמְשׁוֹן נִקְיִיתִי הַפַּעַם מִפְּלִשְׁתִּים כִּי־עָשָׂה
ד אֲנִי עִמָּם רָעָה: וַיִּלְךְ שִׁמְשׁוֹן וַיִּלְכַּד שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת שׁוּעָלִים וַיִּקַּח לְפָדִים
ה וַיִּפֶן וַיָּבֵ אֶל־זֶנֶב וַיִּשֶׂם לְפִיד אֶחָד בֵּין־שְׁנֵי הַזְּנוּבוֹת בַּתּוֹךְ: וַיִּבְעֶר־
ו אֵשׁ בַּלְּפִידִים וַיִּשְׁלַח בַּקְּמוֹת פְּלִשְׁתִּים וַיִּבְעֶר מִגְדִּישׁ וְעַד־קָמָה וְעַד־
ז כָּרֶם וַיִּת: וַיֹּאמְרוּ פְּלִשְׁתִּים מִי עָשָׂה זֹאת וַיֹּאמְרוּ שִׁמְשׁוֹן חָתָן הַתַּמְזִי כִּי
ח לָקַח אֶת־אִשְׁתּוֹ וַיִּתְּנָהּ לְמַרְעוּהוּ וַיַּעֲלוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּשְׁרְפוּ אוֹתָהּ וְאֵת־
ט אֲבִיהָ בָּאֵשׁ: וַיֹּאמֶר לָהֶם שִׁמְשׁוֹן אִם־תַּעֲשׂוּן כְּזֹאת כִּי אִם־נִקְמַתִי בְכֶם
י וְאֶחָד אַחֲדֵל: וַיִּיךְ אוֹתָם שׁוֹק עַל־יָרֵךְ מִכָּה גְדוֹלָה וַיִּרְדּוּ וַיֵּשֶׁב בַּסְּעִף
יא סַלְעַ עֵיטָם: וַיַּעֲלוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּחַנּוּ בִיהוּדָה וַיִּנְטְשׁוּ
יב בְּלַחֲוִי: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ יְהוּדָה לְמָה עָלִיתָם עָלֵינוּ וַיֹּאמְרוּ לְאֶסְרוּ אֶת־
יג שִׁמְשׁוֹן עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לָנוּ: וַיִּרְדּוּ שְׁלֹשַׁת אֲלָפִים אִישׁ
יד מִיהוּדָה אֶל־סְעִיף סַלְעַ עֵיטָם וַיֹּאמְרוּ לְשִׁמְשׁוֹן הֲלֹא יָדַעְתָּ כִּי־מַשְׁלִים
טו בָּנוּ פְּלִשְׁתִּים וּמָה זֹאת עָשִׂיתָ לָנוּ וַיֹּאמֶר לָהֶם כַּאֲשֶׁר עָשׂוּ לִי כֵן עָשִׂיתִי
טז לָהֶם: וַיֹּאמְרוּ לוֹ לְאֶסְרֵךְ וַיִּרְדּוּ וַתַּחֲתֵךְ בֵּין־פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמֶר לָהֶם
יז שִׁמְשׁוֹן הִשְׁבַּעְנוּ לִי פֶן־תִּפְגַּעְנוּן בִּי אִתָּם: וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא־מָר לָא כִּי־אֶסְרֵךְ
יח נִאֲסָרְךָ וְנִתְּנָה בְיָדָם וְהָמַת לֹא נִמְיָךְ וַיֹּאסְרֵהוּ בְשָׁנַיִם עֶבְתִּים
יט חֲדָשִׁים וַיַּעֲלוּהוּ מִן־הַסַּלְעַ: הוּא־בָא עַד־לַחֲוִי וּפְלִשְׁתִּים הִרְעִיבוּ
כא לְקַרְאָתוֹ וַתִּצְלַח עָלָיו רִוַח יְהוָה וַתַּהֲיֶינָה הַעֲבָתִים אֲשֶׁר עַל־רֹעוּתוֹ
כב כַּפְשִׁתִּים אֲשֶׁר בְּעָרוֹ בָּאֵשׁ וַיִּמְסוּ אֶסְרוּיָו מֵעַל יָדָיו: וַיִּמְצָא לַחֲוִי־חֲמוֹר
כג טְרִיָה וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיִּקְחָהּ וַיִּתֶּן־בָּהּ אֶלְף אִישׁ: וַיֹּאמֶר שִׁמְשׁוֹן בְּלַחֲוִי
כד הַחֲמוֹר חֲמוֹר חֲמַרְתִּים בְּלַחֲוִי הַחֲמוֹר הַכִּיתִי אֶלְף אִישׁ: וַיְהִי כִכְלֹתוֹ
כה לְדַבֵּר וַיִּשְׁלַךְ הַלַּחֲוִי מִיָּדוֹ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם הַהוּא רַמַת לַחֲוִי: וַיִּצְמָא
כו מְאֹד וַיִּקְרָא אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲתָה גִתָּת בְּיַד־עַבְדְּךָ אֶת־הַתְּשׁוּעָה
כז הַגְדִּלָה הַזֹּאת וְעַתָּה אָמוֹת בַּצִּמָּא וּנְפִלְתִי בְיַד הָעַרְלִים: וַיִּבְקַע
כח אֱלֹהִים אֶת־הַמַּכְתֵּשׁ אֲשֶׁר־בְּלַחֲוִי וַיִּצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וַיִּשֶׁת וַתִּשָּׁב רוּחוֹ
כט וַיַּחֲוִי עַל־כֵּן וַיִּקְרָא שְׁמָהּ עֵין הַקּוֹרָא אֲשֶׁר בְּלַחֲוִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּשְׁפֹּט
לא אֶת־יִשְׂרָאֵל בְּיָמַי פְּלִשְׁתִּים עֶשְׂרִים שָׁנָה:

וַיִּלְךְ שִׁמְשׁוֹן עִזְתָּה וַיִּרְאֶשֶׁם אִשָּׁה זֹנָה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ: לַעֲזוּתִים | לֹא־מָר
בא שִׁמְשׁוֹן הֵנִיחַ וַיִּסְבּוּ וַיִּאָּרְבוּ לוֹ כְּלֵי־הַלִּילָה בַשָּׁעַר הָעִיר וַיִּתְחַרְשׁוּ
בג כְּלֵי־הַלִּילָה לֹא־מָר עַד־אֹר הַבִּקְרָה וַהֲרִגְנָהּ: וַיִּשְׁכַּב שִׁמְשׁוֹן עַד־חֲצִי
ד הַלִּילָה וַיִּקְם בַּחֲצִי הַלִּילָה וַיִּאֲחֹז בְּדַלְתוֹת שַׁעַר־הָעִיר וּבִשְׁתֵּי
הַמְּזוּזוֹת וַיִּסְעֶם עִם־הַבְּרִיחַ וַיִּשֶׂם עַל־כַּתְּפָיו וַיַּעֲלֶם אֶל־רֹאשׁ הַהָר
וַאֲשֶׁר עַל־פְּנֵי חֲבָרוֹן:
והי אַחֲרֵי־כֵן וַיִּאָּהֵב אִשָּׁה בְּנַחַל שָׂרָק וּשְׁמָהּ דְּלִילָה: וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ
ז סַרְגֵּי פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ לָהּ פְתִי אוֹתוֹ וּרְאִי בְמָה כַחוֹ גְדוֹל וּבְמָה נֹכַח
ח לוֹ וַאֲסַרְנָהּ לְעַבְתּוֹ וַאֲנַחְנוּ נַחֲוֶלְךָ אִישׁ אֶלְף וּמָאָה כֶּסֶף:

רבי אומר שמשון עושה עושה וירא שם אשה זונה ויבא אליה לעזותים ולאמר
היולך שמשון עושה עושה וירא שם אשה זונה ויבא אליה לעזותים ולאמר
תחלה בעוה דכתיב ויורידו אותה עושה. והא כתיב ויורד עמשון
הפנתה, תחלת קלקלו מיהא בעוה היה

וַיִּתְחַרְשׁוּ כְּלֵי־הַלִּילָה לֹא־מָר עַד־אֹר הַבִּקְרָה וַהֲרִגְנָהּ: וַיִּשְׁכַּב שִׁמְשׁוֹן עַד־חֲצִי
הַלִּילָה וַיִּקְם בַּחֲצִי הַלִּילָה וַיִּאֲחֹז בְּדַלְתוֹת שַׁעַר־הָעִיר וּבִשְׁתֵּי
הַמְּזוּזוֹת וַיִּסְעֶם עִם־הַבְּרִיחַ וַיִּשֶׂם עַל־כַּתְּפָיו וַיַּעֲלֶם אֶל־רֹאשׁ הַהָר
וַאֲשֶׁר עַל־פְּנֵי חֲבָרוֹן:
והי אַחֲרֵי־כֵן וַיִּאָּהֵב אִשָּׁה בְּנַחַל שָׂרָק וּשְׁמָהּ דְּלִילָה: וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ
ז סַרְגֵּי פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ לָהּ פְתִי אוֹתוֹ וּרְאִי בְמָה כַחוֹ גְדוֹל וּבְמָה נֹכַח
ח לוֹ וַאֲסַרְנָהּ לְעַבְתּוֹ וַאֲנַחְנוּ נַחֲוֶלְךָ אִישׁ אֶלְף וּמָאָה כֶּסֶף:

עיוהי אחרי כן ויאהב אשה בנחל שורק ושמה דלילה, היה ר' שאיר
אומר אלסלי לא נקרא שמה דלילה היתה ראויה שתקרא
דלילה שרלדלה את כחו דלדלה את לבו דלדלה את מעשיו, דלדלה
את כחו דכתיב ויטר כחו מעליו, דלדלה את לבו שנאמר וירא
דלילה כי הגיד לה את כל לבו. דלדלה את מעשיו דכתיב והוא לא
ידע כי ה' סר מעליו:

לכן נלעני, שבמצוה זו כלול כל יסוד ושורש מגמת תכלית חיינו, שיהיו כל עבודתנו ועמלנו, זמיד
מוקדשים לטובת הכלל, שלא נשתמש בשום מעשה ותנועה, הנאה ותענוג שלא יהיה בזה איהו ענין לטובת
זולתנו, וכמוכן בכל הקדשות שהוא התיחדות למטרה נכבדה, והנה כשהאדם מישר הליכותיו ושואף שתמיד
יהיו דרכי חיינו מוקדשים להכלל, אז כל מה שעושה גם לעצמו להבראת גופו ונמשו הוא מתיחס גיכ אל מצות
קדושה, שעיינו יטיב גם לרבים, שבטובתו לעצמו הוא מטיב עם הרבים הצריכים לו, אבל אם הוא נהנה הנאה
מן סוג המותרות, שאינן דרושות להבראת גופו ונפשו, הנאה זו היא נגד הקדושה, שבוה הוא מטיב לעצמו
לרצע למי דמיונו, ולזולתו אין שום תועלת.

והבית מלא האנשים והנשים ושמה כל סרני פלשתים ועל
הגג כשילשת אלפים איש ואשה הראים בשחוק שמשון: ויקרא שמשון
אל־יהוה ויאמר אֲדֹנָי יְהוִה זְכַרְנִי נָא וּחֲזַקְנִי נָא אַךְ הַפַּעַם הַזֶּה
הֲאֵלֹהִים וַאֲנַקְמָה נִקְמֵת מִשְׁתִּי עֵינַי מִפְּלִשְׁתִּים: וַיִּלְפַּת שִׁמְשׁוֹן
אֶת־שְׁנָיו עֲמוּדֵי הַתּוֹךְ אֲשֶׁר הֵבִית נֶכּוֹן עֲלֵיהֶם וַיִּסְמַךְ עֲלֵיהֶם אֶחָד
בְּיָמָיו וַאֲחָד בְּשֵׁמָאלוֹ: וַיֹּאמֶר שִׁמְשׁוֹן תָּמוֹת נַפְשִׁי עִם־פְּלִשְׁתִּים וַיִּט
נֶכַח וַיִּפֹּל הַבַּיִת עַל־הַסַּרְנַיִם וְעַל־כָּל־הָעָם אֲשֶׁר־בּוֹ וַיְהִיו הַמֵּתִים
אֲשֶׁר הָמִית בְּמוֹתוֹ רַבִּים מֵאֲשֶׁר הָמִית בַּחַיּוֹ: וַיִּרְדּוּ אַחֲוֵי וְכָל־בֵּית
אֲבִיהוּ וַיִּשְׂאוּ אֹתוֹ וַיַּעֲלוּ וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בֵּין צָרְעָה וּבֵין אֲשֵׁתָאֵל בְּקָבֵר
מְנוּחַ אֲבִיו וְהוּא שָׁפֵט אֶת־יִשְׂרָאֵל עֶשְׂרִים שָׁנָה: אַסְרֵי ט

וַתִּרְדּוּ הַגִּרָּן וַתַּעֲשׂ כְּכָל אֲשֶׁר־צִוְתָהּ חֲמוֹתָהּ:
וַיֹּאכַל בָּעוֹ וַיִּשֶׁת וַיִּיטֵב לָבוֹ וַיָּבֵא לְשֹׁכְבֵי בַקְצָה הָעֲרֻמָּה וַתִּבָּא בְלֹט
וַתִּגַּל מִרְגְּלֶיהָ וַתִּשְׁכַּב: וַיְהִי בַחֲצִי הַלִּילָה וַיִּחַרְדּוּ הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וַהֲנִיחָהּ
אִשָּׁה שֹׁכֶבֶת מִרְגְּלֶיהָ: וַיֹּאמֶר מִי־אַתָּה וַתֹּאמֶר אֲנִי רִוַח אֲמַתְךָ וַיִּפְרַשְׁתָּ
כַּנְּפֶךָ עַל־אֲמַתְךָ כִּי גֹאֵל אַתָּה: וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לַיהוָה בְּתֵי הַיִּטְבָּת
חֲסִדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן־הָרֵאשׁוֹן לְבַלְתִּי־לָכֶת אַחֲרַי הַבְּחוּרִים אִם־יָדַל
י אִם־עָשִׂיר: וְעַתָּה בְתֵי אֶלְתִּירָאִי כָל אֲשֶׁר־תֹּאמְרֵי אַעֲשֶׂה לְךָ כִּי
יב יוֹדַע כָּל־שֵׁעַר עַמִּי כִי אֲשֵׁת חֵיל אַתְּ:

בפלטות ליליא ותוה גברא ורתת
ואתרכיך פליפתא בשריה מן
רתימתא וחזא אתתא דמכא כל
קבל רגלוי וכבש יצריה ולא
קריב לוותא היכמא דעבד יוסף
צדיקא דסריב למקרב לוות
מצרימתא אתת רבוגיה היכמא
דעבד פלטיאל בר ליש חסידא
דנעץ סיפא בין מימדיה ובין
מיכל בת שאול אתת דוד

דסריב למקרב לוותה:
הנושך עקבי סוס • (ס) קראו לשמשון וישחק לנו • אמר ר' לוי כתיב
(ס) ועל הגג כשילשת אלפים • אלו מה שהיו על שפת הגג אבל
מה שהיו לאחוריהם ולאחוריהם אין בריה יודעת • ואת
אמרת (ס) וירדו אחיו וכל בית אביהו וישאו אותו ויעלו ויקברו
אותו וגו' בקבר מנוח אביו • אלא יעקב אבינו בקשר רחמים על הדברי
וימול רוכבו אחור • (יג) יחורו דברים לאחוריהם • לפי שהיה יעקב
אבינו רואה אותו וסבור בו שהוא מלך המשיח • כיון שראה אותו
(כח) שמת אמר אף זה מת • לישועתך קיויתי ה' • יציר יציר

(ב) כי פליא, יפרישי עצמו מן הבלי ותענוגות בני האדם.
לנדור נדר נזיר, להיות נזור ופרוש מן התענוגים המורגלים.
להזיר לה', להפריש עצמו מכל אלה למען יהיה כלו לה',
להתעסק בתורתו וללכת בדרכיו ולדבקה בו.

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל
עדת בני ישראל... תני רבי חייא פרשה
זו נאמרה בהקהל מפני שרוב גופי תורה תלויין
בה, ר' לוי אמר מפני שיי הדברות כלולין בתוכה
אנכי ה' אלקיך (שמות כ, ב) וכתיב הכא אני
ה' אלקיכם. לא יהיה לך (שם ג) וכתיב הכא
(להלן פס' ד) ואלהי מסכה לא תעשו לכם.
לא תשא (שם ז) וכתיב הכא (להלן יב) ולא
תשבעו בשמי. זכור את יום השבת (שם ח) וכתיב
הכא (להלן פס' ג) את שבתותי תשמורו. כבוד את
אביך ואת אמך (שם יב) וכתיב הכא (שם) איש
אמו ואביו חיראו.

לכן נלעני, שבמצוה זו כלול כל יסוד ושורש מגמת תכלית חיינו, שיהיו כל עבודתנו ועמלנו, זמיד
מוקדשים לטובת הכלל, שלא נשתמש בשום מעשה ותנועה, הנאה ותענוג שלא יהיה בזה איהו ענין לטובת
זולתנו, וכמוכן בכל הקדשות שהוא התיחדות למטרה נכבדה, והנה כשהאדם מישר הליכותיו ושואף שתמיד
יהיו דרכי חיינו מוקדשים להכלל, אז כל מה שעושה גם לעצמו להבראת גופו ונמשו הוא מתיחס גיכ אל מצות
קדושה, שעיינו יטיב גם לרבים, שבטובתו לעצמו הוא מטיב עם הרבים הצריכים לו, אבל אם הוא נהנה הנאה
מן סוג המותרות, שאינן דרושות להבראת גופו ונפשו, הנאה זו היא נגד הקדושה, שבוה הוא מטיב לעצמו
לרצע למי דמיונו, ולזולתו אין שום תועלת.